

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. V.**
bytem P.
zastoupen JUDr. Janem Veselým, Ph.D., advokátem
sídlem Loutkářská 2416/2f, 169 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2015 č.j. S-MHMP 724310/2015

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru živnostenského a občanskosprávního ze dne 14. 5. 2015 č.j. S-MHMP 724310/2015 se ve vztahu k žalobci zrušuje a věc se v tomto rozsahu vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žaloba žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru živnostenského a občanskosprávního ze dne 14. 5. 2015 č.j. S-MHMP 724310/2015 se v části týkající se JUDr. J. V., Ph.D., odmítá.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Jana Veselého, Ph.D., advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odboru vnitřních věcí, oddělení přestupků a vnitřní správy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 3. 2015 č.j. MCP6 022108/2015. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále též „zákon o přestupcích“), a z přestupku proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, za což mu byla uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Uvedených přestupků se žalobce dle uvedených rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného dopustil tím, že dne 28. 5. 2014 kolem 8:00 hod. v ulici X bezdůvodně bránil v odjezdu řidiči vozu zn. Iveco, rz. X, M. T. (dále též „pan T.“ nebo „M. T.“), tím způsobem, že chytil za zpětné zrcátko výše uvedeného vozu a cloumal s ním, úmyslně a opakovaně si stoupal před výše uvedený vůz, opakovaně naskakoval na přední kapotu vozu a držel se za stěrače, držel se jednou rukou stěrače a druhou rukou tloukl do přední kapoty vozu, při rozjezdu kopal do výše uvedeného vozu a řidiče M. T. fyzicky napadl tím způsobem, že prostrčil ruku otevřeným okénkem výše uvedeného vozu, chytil za bezpečnostní pás, kterým byl M. T. připoután, a tahal za něj tak, až M. T. způsobil bezpečnostním pásem dva rudé šrámy v oblasti krku (tedy úmyslně narušil občanské soužití jiným hrubým jednáním), a dále tím, že dne 28. 5. 2014 kolem 8:00 hod. v ulici X [společně se svým synem JUDr. J. V., Ph.D., (dále též „JUDr. V.“)] poškodil vůz zn. Iveco, rz. X, tím způsobem, že na výše uvedený vůz opakovaně naskakoval (na přední kapotu), čímž způsobil (společně se svým synem JUDr. V.) majiteli panu T. majetkovou škodu ve výši 4 953 Kč (tedy žalobce úmyslně způsobil škodu na cizím majetku poškozením věci z takového majetku). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl ze spáchání přestupků dle § 49 odst. 1 písm. c) a dle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích uznán vinným rovněž JUDr. V., za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč (i jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo tímž žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuto a toto rozhodnutí potvrzeno – JUDr. V. proti napadenému rozhodnutí žalovaného podal žalobu, přičemž řízení o jeho žalobě je zdejším soudem vedeno pod sp. zn. 2 A 47/2015).

II.

Argumentace účastníků

3. Žalobce ve velmi obsáhlém doplnění blanketní žaloby, které čítalo 184 stran, uplatnil řadu rozsáhlých námitek, které soud níže ve stručnosti shrnuje.
4. Žalobce nejprve obsáhle popsal svoji verzi skutkového stavu věci. Dne 28. 5. 2014 hodlal žalobce se svojí manželkou E. V. a synem JUDr. V. odjet mimo Prahu. Žalobce vyšel před osmou hodinou ranní ze svého rodinného domu, aby navštívil JUDr. V., a společně měli odjet. Přitom žalobce zjistil, že poblíž oplocení rodinného domu ve vlastnictví pana R. B. stojí vozidlo, které tam zaparkoval pan M. T. na místo neoznačené jako vyznačené

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

parkovací stání. V tu dobu přijel popelářský vůz, který couváním projel kolem parkujícího vozidla pana T. při severní straně komunikace směrem na východní konec ulice X a přitom horní částí vozidla zachycoval větve korun stromů veřejné zeleně podél domů X. Žalobce marně žádal pana T., aby své vozidlo přeparkoval a umožnil odjezd popelářského vozidla, dále žalobce došel pro JUDr. V., který znovu žádal pana T. o totéž. Pan T. na žádosti nereagoval. JUDr. V. měl dojem, že pan T. schválně zdržuje, a naschvál nechává čekat popeláře, proto pořídil krátký videozáznam. Po cca 10–15 minutách od prvního upozornění pan T. nakonec vozidlo neochotně přeparkoval. Tato situace byla dle žalobce pravděpodobně motivem následného útoku pana T.

5. JUDr. V. poté vyjel svým vozidlem a zajel na dvůr domu X, kde spolu s žalobcem (dále též společně jako „pánové V.“ nebo „obvinění“) čekali na paní E. V. Pan T. pak vyjel s vozidlem a odjel na konec slepé ulice X, v tu chvíli vyšli pánové V. ven na ulici X, pan T. se na konci ulice X otočil, bezdůvodně změnil směr vozidla a náhle strhnul řízení. V té době vyšla z rodinného domu T. V. (dcera JUDr. V., vnučka žalobce). Změna směru jízdy pana T. ji donutila změnit směr přecházení přes ulici. Pan T. pokračoval v jízdě těsně při severní straně ulice X těsně podél vyvýšeného pásu veřejné zeleně s lipovou alejí v kolizním kursu na pány V. stojící na místě. T. V. přešla na druhou (jižní) stranu ulice a pokračovala k pěší komunikaci na autobus – byla očitým svědkem celého incidentu, z něhož na okamžitou žádost během útoku pana T. pořídila krátký videozáznam na svůj mobilní telefon. Pan T. začal zpomalovat, ale jel vozidlem směrem k pánům V., až najel na žalobce, přední částí vozidla narazil do jeho nohou. Žalobce se nejspíše v pudu sebezáchrany chytil rukama za přední okraj kapoty a držel se, dodávka se stále pohybovala vpřed, pan T. pokračoval v jízdě a po sekundě až dvou najel i na JUDr. V., přestože pan T. měl po své levé ruce zcela volný pruh k jízdě široký minimálně 3,5 až 4 metry. Žalobce měl bezprostředně po najetí pana T. bolesti nohou. Pan T. stočil okénko a proběhla konverzace, při níž JUDr. V. důrazně vytknul útok/bezdůvodné najetí na oba pány V., pan T. mu odvětil, že se mu nemají plést do cesty, že mají být na chodníku a nemají co stát na silnici. JUDr. V. panu T. dále vytýkal jeho jednání a žalobce mu oznámil, že má bolesti nohou. JUDr. V. pana T. vyzval k vyčkání na místě do příjezdu policie. Najednou se pan T. s vozidlem pomalu rozjel, dle žalobce bylo jasné, že chce z místa ujet pryč. Oba pánové V. přeběhli před vozidlo, pan T. přibrzdil, ze strany pánů V. žádný fyzický útok na vozidlo ani na posádku, jakož ani žádné nadávky, urážky apod. neproběhly. Podle žalobce lomcování zpětnými zrcátky, stěrači, kopání do vozidla apod. jsou „výmysly a dodatečná vylhaná obhajoba“ pana T. Pan T. se najednou s vozidlem znovu rozjel přímo proti pánům V., aniž jakkoliv změnil směr jízdy, znovu najel na oba pány V., přední částí vozidla narazil do nohou žalobce, který se chytil rukama za přední okraj kapoty a držel se, aby nespádl pod vozidlo. Pan T. poté nezměněným směrem pokračoval v pomalé jízdě, žalobce se pasivně držel za horní okraj kapoty, JUDr. V. stál pasivně na místě, pan T. na něj najížděl a žalobce instinktivně pokládal ruku na přední kapotu vozidla jedoucího proti nim. Pan T. nezměnil směr jízdy a nepřestával jet, popojížděl a vozidlo stále najíždělo na pány V. Pan T. měl přitom po své levé ruce zcela volný pruh k jízdě široký min. 3,5 až 4 metry. Po chvíli začal pan T. s dodávkou cukat, kdy přibrzdňoval, znovu zrychloval a hrnul oba pány V. před sebou. Žalobce byl v šoku, stále se držel přední kapoty, aby nespádl pod dodávku. JUDr. V. byl tlačěn dodávkou, která mu najížděla na nohy, na tělo a ustupoval instinktivně dozadu, pan T. se usmíval (patrně i na předloženém videu) a ničeho nedbal, dál pokračoval v pomalé jízdě. Takto ujel cca 15 – 20 metrů.

6. **Celou** událost sledovala žalobcova vnučka T. V., která natočila krátké video zachycující vozidlo pana T. v pohybu, jak najíždí a tlačí oba pány V. podél severní strany komunikace. JUDr. V. zavolal policii, pan T. to viděl, podle žalobce mu zřejmě došlo, co udělal a jaké to pro něj bude mít důsledky, a začal natáčet oba pány V. na mobil, na nahrávku prohlásil, že mu JUDr. V. poškodil auto a bude to platit. Oba pánové V. byli z útoku v šoku, JUDr. V. reagoval zjevně ironickou poznámkou „já to rád zaplatím, pane... budeme to řešit, já jsem vás natočil, jak tam stojíte na...“ (podle žalobce nejde o „uznání závazku“ ani přihlášení se k odpovědnosti za škodu) – JUDr. V. pokračoval s tím, že se bude řešit jednání pana T.; videozáznam pořízený panem T. je však před touto pasáží „ustřižen“, a proto není slyšet zbytek sdělení JUDr. V., ze kterého vyplynul pravý smysl jeho reakce, tedy že se pan T. dopustil protiprávního útoku – najíždění na pány V. – a nemůže mít nárok na náhradu údajné škody). Poté JUDr. V. sdělil panu T., že dcera ho natočila, jak na ně najíždí a hrne je vozidlem před sebou, a znovu ho vyzval, aby vyčkal příjezdu policie. Pan T. přestal natáčet a znovu se vozidlem rozjel proti pánům V., najel na ně a znovu je tlačil před sebou s žalobcem visícím na kapotě vozidla – ve zřejmé snaze ujet z místa začal zrychlovat, JUDr. V. se podařilo uskočit na levou stranu od vozidla, žalobci se podařilo přeručkovat kapotu z jeho pohledu z levé na pravou stranu, za jízdy vozidla se mu podařilo zachytit u dveří řidiče, pan T. zrychlil, žalobce se pustil dveří a v pádu se instinktivně odrazil levou rukou od vozidla, aby neupadnul pod dodávku, upadl na vozovku těsně vedle jedoucího vozidla a bylo jen náhodou, že nespádl pod zadní kola projíždějícího vozidla. Pan T. nezastavil, ačkoliv o pádu žalobce věděl, pokračoval v jízdě a z místa činu ujel směrem na západ.
7. Osobní přítomnost T. V. (žalobce mimo jiné namítl, že v průběhu správního řízení nedošlo k jejímu výsledku) je vidět na všech třech videozáznamech založených do spisu, přesto během správního řízení nedošlo k jejímu výsledku. Žalobce měl po pádu roztržené kalhoty, pohmožděné levé koleno a zápěstí pravé ruky, které si při pádu odřel. JUDr. V. oznámil přivolané policejní hlídce, že podávají trestní oznámení na řidiče vozidla, a vyzval policistu, aby pořídil fotografii poranění na noze žalobce a roztržené kalhoty. Policista toto odmítl s tím, že oba pánové V. budou předvoláni k vysvětlení. Žalobce byl vyšetřen v nemocnici Na Homolce dne 28. 5. 2014 – byl zjištěn mírný otok ruky a bolestivost ruky. Vzhledem k přetrvávajícím bolestem kolene byl žalobce znovu vyšetřen dne 5. 6. 2014, kde mu byla lékařem předepsána ortéza na chůzi.
8. Žalobce zdůraznil, že pan T. údajné protiprávní jednání pánů V. policii vůbec nehlásil, z místa činu ujel a pořádkovou službou byl zcela náhodně zachycen na ulici X více než 1 km od místa činu. Pan T. ani pan V. nebyli schopni věrohodně a rozumně vysvětlit, proč nezavolali policii ani po činu, pokud se pan T. měl stát obětí útoku na svoje vozidlo a měl utrpět majetkovou škodu. Žalobce označil následná tvrzení pana T. za lživá, a to včetně tvrzení o škrcení pásem vozidla ze strany žalobce, přičemž fotografie se šrámy na krku předložené až v přestupkovém řízení více než 6,5 měsíce po činu byly pořízeny až dodatečně, o čemž svědčí časové údaje v metadatech u všech předložených fotografiích; fotografie neprokazují, že škrábance pochází z jednání žalobce. Pan T. dle žalobce předložil neprůkaznou fakturu za údajnou opravu vozidla, k důkazu nebyl proveden ani úřední záznam policie k ohledání místa činu ani faktura či jakékoliv jiné listiny, o které správní orgán I. stupně opíral závěr o jednoznačném prokázání škody a spolehlivém zjištění její výše. Žalobce znovu poukázal na videozáznamy předložené ve správním řízení, které mají prokazovat jeho závěry.

9. Podle žalobce vysvětlení pana J. V., závozníka pana T., jsou zcela nevěrohodná. Tento byl předvolán k podání vysvětlení policejním orgánem téhož dne 28. 5. 2014, kdy po poučení odmítl podat vysvětlení, pouze uvedl, že potvrdí vše, co bude tvrdit pan T. Je pozoruhodné, že policejní orgán, ačkoliv pan V. neuvedl žádné důvody pro odmítnutí podání vysvětlení, na něm netrval. Následně policejní orgán předvolal pana V. k opakovanému podání vysvětlení dne 9. 7. 2014, kde je vysvětlení pana V. slovo od slova identické s podaným vysvětlením pana T. Podle žalobce se pan V. musel naučit obsah vysvětlení nazpaměť, nebo policejní orgán v počítači zkopíroval podané vysvětlení pana T. ze dne 28. 5. 2014 do úředního záznamu o podaném vysvětlení pana V. ze dne 9. 7. 2014. Žalobce poukázal na ekonomickou závislost závozníka pana V. na panu T. Dále žalobce vyjádřil výhrady k interpretaci vyjádření panů V. – tvrzení, že „protože se to oznamovatelům nelíbilo, snažili se mu (panu T.) zabránit v odjezdu tím, že se drželi za stěrače a drželi se kapoty“, pánové V. policistovi neřekli. I v úředním záznamu o podání vysvětlení pana T. absentuje jakékoliv jeho tvrzení o tom, že by ho pánové V. škrtili pásem či na něj jakkoliv fyzicky útočili.
10. Žalobce rovněž zpochybnil tvrzení policejního orgánu v oznámení o přestupku, že kompletní osádka popelářského vozidla shodně uvedla, že jim vozidlo pana T. nepřekáželo. Pan M. Š. ani pan J. K. se k možnosti či nemožnosti popelářského vozidla projet vedle pana T. vůbec nevyjadřovali, to učinil pouze pan P. N. Z toho je dle žalobce zřejmé, že popelářský vůz sice mohl projet kolem vozidla pana T., nic to však neprokazuje k otázce, zda horní částí vozidla zachycoval větve korun stromů. Žalobce zpochybňoval postupy a závěry policie, která měla navzdory okolnostem od začátku jasno, že pachatelem jsou pánové V., pan T. je obětí a objektem činu je poškození dodávky. Ačkoliv je dle žalobce zřejmé, že vůči němu a panu M. V. byl panem T. spáchán trestný čin, policejní orgán věc zjevně vadně posoudil z právního hlediska, po skutkové stránce ignoroval důkazy, resp. si je vyhodnotil zjevně v rozporu s jejich obsahem, nezahájil proti panu T. úkony trestního řízení a naopak zcela absurdně uzavřel věc s návrhem na obvinění poškozených pánů V. z přestupku.
11. CD předložené panem T. obsahovalo 0 kilobajtů dat, neobsahovalo žádné soubory, které by bylo možno načíst. Videozáznam předložený paní B. je fragmentem 13 videosekvencí ze stacionární domovní kamery, doba 40 – 50 minut je sestříhána do 8 minut, navíc záběry z kamery zabírající útok pana T. byly očividně vystřiženy a na záznamu vůbec obsaženy nejsou, ačkoliv videokamera jinak uvedený úsek zabírá a nasnímala na něm vozidla i osoby v pohybu. Videozáznam předložený JUDr. V. (pořízen z mobilu jeho dcery) zachycuje pouze část incidentu po dobu 24 sekund, přímo zachycuje jízdu vozidla řízeného panem T., který před sebou vozidlem tlačí oba pány V., žalobce přitom visí na vozidle a drží se za kapotu, JUDr. V. stojí pasivně vedle něj, pan T. do něj najíždí, vráží a tlačí vozidlem před sebou. Pan T. oba pány V. tlačí ulicí, levou ruku má vystrčenou z otevřeného okénka a usmívá se. Policejní orgán tedy ignoroval záznam předložený JUDr. V. Jeho závěr, že na základě kamerových záznamů je evidentní, že vozidlo na podezřelého nenajíždí, proto nemůže obstát. Ke skutečnostem vyplývajícím z žalobcových lékařských zpráv se pak policista vůbec nevyjádřil. Podstatou skutkového vyličení obviněných je poukaz na motiv následného útoku pana T., a sice mstu pánům V. za „komplikace“ spočívající v nutnosti přeparkovat vozidlo. Takto vyličený skutkový děj je dostatečně podložen, zatímco na podporu obrany pana T. stojí pouze jeho vlastní tvrzení, které učinil fakticky v pozici podezřelého z trestného činu, tedy k obhajobě vlastní osoby. Jeho závozník pan V. pak podání vysvětlení bezprostředně po činu dne 28. 5. 2014 odmítl a paušálně avizoval, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

potvrdí vše, co pan T. uvede. Není pak pravdou, že by pánové V. slovně napadali pana T. a V., což plyne i ze shodných vysvětlení všech tří členů osádky popelářského vozu, kteří vyloučili vulgaritu nebo urážky během komunikace pánů V. se „stěhováky“.

12. Žalobce podotkl, že z úředního záznamu č.j. KRPA-209618-1/ČJ-2014-000007 sepsaného dne 28. 5. 2014 plyne, že oznamovatelem protiprávního jednání pana T. byli pánové V., a to již v průběhu útoku pana T. (v 8.22 hodin), podstatou oznámení bylo, že řidič dodávky na ně najížděl vozem, i když bylo po levé straně dostatečně místa, když žalobce upadl, řidič (pan T.) z místa ujel, následně byl pořádkovou službou chycen na křižovatce ulic X a X. Úřední záznam o ohledání vozidla pak není způsobilým důkazem, jde o jednostranný úkon policejního orgánu a neprokazuje existenci či pravdivost skutečností v něm uvedených. Navíc tento úřední záznam ani nebyl proveden k důkazu v přestupkovém řízení. V přestupkovém řízení tak nebyl vznik škody vůbec prokazován. Při absenci prokázání vzniku škody (včetně absence jakéhokoli dokazování) pak nemohla být prokázána ani příčinná souvislost údajného protiprávního jednání pánů V. s takovou (neprokazovanou a neprokázanou) škodou na vozidle. Neobstojí tedy ani závěr správního orgánu I. stupně, že „rozsah škody byl spolehlivě zjištěn ohledáním vozu příslušníky Policie ČR bezprostředně po incidentu, skutečnou výši škody doložil poškozený M. T. fakturou vystavenou a uhrazenou dne 12. 6. 2014. Vznik škody i její výše 4.953 Kč byla spolehlivě zjištěna...“
13. Mgr. M. jako oprávněná úřední osoba dne 26. 11. 2014 při nahlížení do spisu sdělila, že si myslí, že žalobce na auto panu T. skočil, protože pokud by na něj pan T. najel, tak by žalobce srazil, a že je vyloučeno, aby se při najetí žalobce zachytil za kapotu v takové rychlosti, dále uvedla, že jí jednání řidiče vozidla nepřipadá protiprávní. JUDr. V. vznesl dotaz, zda bude správní orgán I. stupně přezkoumávat, zda měl pan T. možnost vozidlem projet ulicí X, k vyvrácení obvinění, že pánové V. panu T. zabránili v jízdě, a upozornil, že ulice je natolik široká, že jí projedou dvě vozidla vedle sebe. Na to Mgr. M. reagovala, že toto přezkoumávat nebude, protože „spis zná a stačí jí to, co je napsáno ve spise jako policejní závěr“, a v dalším řízení danou otázku nepřezkoumávala.
14. Podle žalobce i ze sestříhané krátké sekvence předložené paní B. je patrné, že pan T. přijel a odjel nikoli prostředkem komunikace, jak od počátku nepravdivě tvrdil, nýbrž po pravé (severní) straně komunikace těsně podél vyvýšeného pásu veřejné zeleně. JUDr. V. navrhl, aby si správní orgán I. stupně vyžádal předložení kompletního (nesestříhaného) kontinuálního videozáznamu z uvedené stacionární kamery na domě p. B. Mgr. M. uvedla, že paní B. obešla. Zaslala jí však výzvu k předložení případného dalšího videozáznamu (či dalších videozáznamů), aniž by se zmínila o tom, že předložené sekvence jsou sestříhané, a aniž by požádala o předložení nesestříhaného videozáznamu. V tom žalobce spatřoval vědomou a záměrnou důkazní manipulaci ze strany Mgr. M.
15. Dne 11. 12. 2014 v 9.30 hodin se před správním orgánem I. stupně mělo konat ústní jednání, obvinění se tohoto dne po deváté hodině dostavili do budovy správního orgánu. Zde viděli, jak se Mgr. M. domlouvá s dvěma muži, z nichž jeden byl, jak se později ukázalo, pan T. a druhý byl advokát Mgr. H. Přes uzamčené dveře nebylo slyšet, o čem se domlouvali. Pánové V. se poté vrátili přes vrátnici budovy správního orgánu I. stupně v přízemí a vyjeli do 1. patra výtahem, následně v 9.30 hodin byli zavoláni Mgr. M. do její kanceláře. Spolu s nimi vešli do kanceláře oba jmenovaní muži, Mgr. M. je nelegitimovala ani nezjišťovala jejich totožnost, poté za pana T. sama začala nahlas formulovat a zapisovat do protokolu přihlášení se coby poškozeného s náhradou škody, tedy jeho výlučný procesní úkon. Z uvedených důvodů žalobce označil Mgr. M. jakožto oprávněnou úřední osobu za

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

podjatou. Důvod podjatosti žalobce spatřoval i v tom, že Mgr. M. umožnila panu T. nahlédnout do spisu a umožnila mu pořídit kopie včetně audiovizuálních záznamů, čímž zmařila autenticitu a pravdivost jeho svědecké výpovědi. Proto vznesl další námitku podjatosti vůči Mgr. M. – tato oprávněná úřední osoba přistoupila k výslechu pana T., přestože se nejednalo o neodkladný úkon. Jelikož Mgr. M. přerušila bezdůvodně jednání a šla se poradit do kanceláře JUDr. K. (vedoucí odboru vnitřních věcí správního orgánu I. stupně), je naplněn důvod podjatosti Mgr. M. i JUDr. K. Tajemník správního orgánu I. stupně v usnesení o zamítnutí námitky podjatosti mimoběžně argumentoval tím, že odvolání proti usnesení o zamítnuté námitce podjatosti nemá odkladný účinek. Oprávněná úřední osoba však může činit jen takové úkony, které nesou odkladu. O druhé ani třetí námitce podjatosti vůči Mgr. M. pak nebylo nikdy rozhodnuto, žalovaný v napadeném rozhodnutí bez dalšího uvádí tezi, že po vydání meritorního rozhodnutí již rozhodnout nelze. Žalobce dále namítal nesprávnou protokolaci ústního jednání dne 21. 1. 2015 ze strany Mgr. M. a za podjaté označil kromě Mgr. M. a JUDr. K. (a dále i Ing. H.) i oprávněné úřední osoby žalovaného – ty měly ve svém rozhodnutí uvést nepravdivé skutečnosti (konkrétně že ve třetí námitce podjatosti nebyly uvedeny žádné nové skutečnosti). Žalobce rovněž poukázal na elektronický dopis (ze dne 14. 5. 2015) Mgr. P., oprávněné úřední osoby žalovaného, kterým žádá městskou policii o spolupráci při předávání správního rozhodnutí „dvěma problematickým účastníkům řízení – pachatelům přestupků na úseku OS a majetku (M. V. a JUDr. J. V.)“ – takové označení žalobce považoval za porušení principu presumpce neviny a projev negativního postoje vůči obviněným, tedy důvod podjatosti oprávněné úřední osoby.

16. Žalobce rovněž namítal, že paní B. v elektronické komunikaci s Mgr. M. uvedla, že ke svědeckému výslechu se mimo jiné v termínu 22. 1. 2015 nemůže dostavit, neboť je v zahraničí do 27. 1. 2015, přitom ji však pánové V. dopoledne při svém odjezdu na ústní jednání dne 22. 1. 2015 viděli osobně přijíždět do X a zase někam odjíždět, tedy její údajný pobyt mimo ČR byl výmyslem.
17. Žalobce dále vedl obsáhlou polemiku se správními orgány ohledně otázky účastenství pana T. v přestupkovém řízení. Žalobce upozornil, že dle § 72 písm. b) zákona o přestupcích je poškozený účastníkem řízení, pouze pokud jde o projednávání náhrady majetkové škody způsobené přestupkem. Tímto ustanovením se však nezakládá generální účastenství. Pan T. nebyl účastníkem řízení při ústním jednání konaném dne 11. 12. 2014 ani při žádosti o nahlížení do spisu dne 17. 12. 2014, neměl coby neúčastník přestupkového řízení právo na nahlížení do spisu ani na seznámení se s jeho obsahem a důkazy tam připojenými. Bylo pochybením, jestliže výslech pana T. neproběhl dne 11. 12. 2014 a byl bezdůvodně odložen, přičemž panu T. bylo nejprve umožněno se seznámit s obsahem spisu, zejména s připojenými důkazy.
18. Správní orgán I. stupně dne 5. 1. 2015 sdělil žalobci, že bude moci oprávnění dle § 36 odst. 3 správního řádu využít i v písemné formě. Přes výslovný písemný dotaz oprávněná úřední osoba pánům V. nesdělila, kdy hodlá ukončit dokazování, ačkoliv ve věci měly být prováděny nové důkazy.
19. Žalobce namítal, že usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 20. 4. 2015, kterým byl žalobce vyzván k odstranění vad odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve lhůtě pěti dnů od doručení tohoto usnesení, mu nebylo doručeno. S obsáhlou argumentací napadl údaje obsažené v doručence založené ve správním spisu s tím, že mu nebylo doručeno „poučení adresáta“, výzva k vyzvednutí zásilky ani samotná obálka se zásilkou.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Dále žalobce brojil proti lhůtě pěti kalendářních dnů, která mu byla stanovena k doplnění jeho odvolání. Taková lhůta byla nepřiměřeně krátká s ohledem na to, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo právně komplikované a rozsáhlé.

20. Žalovanému byla dle žalobce doručena předkládací zpráva správního orgánu I. stupně až dne 14. 5. 2015 – žalovaný tedy rozhodl o odvolání bez znalosti spisu.
21. Žalobce rovněž namítal pochybení správního orgánu týkající se (ne)možnosti žalobce nahlížet do spisu v době po vydání napadeného rozhodnutí.
22. Podle žalobce faktura předložená panem T. neprokazuje vznik škody.
23. Žalobce dále uvedl obšírný popis a vlastní hodnocení videozáznamů a fotografií, jež se liší od hodnocení provedeného správními orgány (viz str. 129 – 143 doplnění žaloby), a stejně tak provedl vlastní hodnocení svědeckých výpovědí a dalších provedených důkazů (str. 143 – 163 doplnění žaloby) a vytkl správním orgánům nedostatečné a vadné zjištění skutkového stavu věci a porušení práva na spravedlivý proces.
24. Správním orgánům bylo vytýkáno i vadné právní posouzení věci. Pánové V. měli porušit § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích mimo jiné tím, že si úmyslně a opakovaně stoupali před vůz pana T., a tím mu bezdůvodně bránili v odjezdu. Správní orgán I. stupně si tak dle žalobce o své vůli právně vymezil a kvalifikoval jako protiprávní již samu skutečnost, kdy chodci stojí v obytné zóně, a tím brání v jízdě vozidlu. To žalobce odmítl a připojil vlastní výklad právní úpravy s tím, že pánové V. mohli stát v obytné zóně a nedopustili se žádného protiprávního jednání (str. 168 – 173 doplnění žaloby). Podotkl, že pan T. měl možnost jízdy obytnou zónou.
25. Podle žalobce v dané věci byla rozhodnutí vydána správními orgány k tomu absolutně věcně nepřislušnými – závěr o protiprávnosti zde totiž vyžaduje posouzení, zda obvinění porušili povinnost jim stanovenou v § 39 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále též „zákon o silničním provozu“). Správní delikty a přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích projednává v prvním stupni v přenesené působnosti obecní úřad obce s rozšířenou působností dle § 125e odst. 4 zákona o silničním provozu. S odkazem na § 31 odst. 2 a § 32 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, a na Statut hlavního města Prahy žalobce uzavřel, že věcně příslušný rozhodnout o přestupku v prvním stupni byl žalovaný.
26. Žalobce rovněž namítal, že oba obvinění jednali v nutné obraně, a tedy je zde naplněna i okolnost vylučující protiprávnost (str. 175 – 184 doplnění žaloby), a poukázal na absenci materiální stránky přestupku.
27. Žalobce navrhl zrušit napadené rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.
28. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí. Uvedl, že správní orgán I. stupně vyhodnotil pečlivě podklady pro vydání rozhodnutí a na jejich základě konstatoval, že v řízení bylo především výpovědí poškozeného M. T. a svědeckými výpověďmi J. V., P. N. a R. B., spolu s audiovizuálními záznamy zachycenými na třech CD nosičích, jednoznačně prokázáno, že žalobce se úmyslným jiným hrubým jednáním opustil přestupku proti občanskému soužití. Současně se úmyslným způsobem škody na cizím majetku poškozením věci z takového majetku dopustil i přestupku proti majetku. Pokuta (3 000 Kč) byla uložena při dolní hranici zákonného rozpětí daného v § 49 odst. 2 zákona o přestupcích (horní hranice 20 000 Kč) a je přiměřená všem okolnostem případu i z hlediska

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

jejího preventivně výchovného účelu. Náklady řízení (1 000 Kč) byly žalobci uloženy dle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích. Způsobení škody bylo jednoznačně prokázáno, byla spolehlivě zjištěna i její výše, avšak nelze určit přesný podíl odpovědnosti žalobce a M. V., proto byl poškozený M. T. se svým nárokem na náhradu majetkové škody odkázán na soud.

29. Žalovaný uvedl, že rozhodnutí o přestupku byla řádně zdůvodněna a mají oporu v provedených řízeních. Žalobce si zvolil jako adresu pro doručování ve smyslu § 19 odst. 3 správního řádu, jak plyne z protokolu z ústního jednání ze dne 11. 12. 2014, adresu X. Proto žalovaný považuje tuto adresu za adresu pro doručování zvolenou pro toto správní řízení; lze tak stavět i na fikci doručení. Adresa pro doručování totožná s místem trvalého pobytu žalobce má tak přednost před adresou evidovanou v informačním systému evidence obyvatel – X. Napadené rozhodnutí žalovaného bylo doručeno v souladu se správním řádem a dne 25. 5. 2015 nabylo právní moci.
30. Žalovaný, resp. oprávněná úřední osoba Mgr. P., odmítl jakékoliv nařčení či pouhou domněnku žalobce z podjatosti. Do doby vydání jeho rozhodnutí, tj. do 14. 5. 2015, Ministerstvo vnitra o podjatosti žalovaného pravomocně nerozhodlo. Z obsahu žaloby sice vyplývá, že Ministerstvo vnitra usnesením konstatovalo, že ředitelka žalovaného není podjatá, nicméně proti jeho usnesení ze dne 28. 4. 2015 podal žalobce rozklad, o kterém do dne podání vyjádření k žalobě nebylo rozhodnuto. O odvolání žalobce tak nebylo rozhodnuto dříve než o jeho systémové námitce podjatosti. Mgr. P. žalobce do 1. 6. 2015 nikdy osobně neviděla, v řízení pouze prováděla úkony související s přestupkovým řízením, kdy mimo jiné zpracovala dvě rozhodnutí, kterými byla zamítnuta námitka podjatosti žalobce podaná proti Mgr. M. a JUDr. K., oprávněným úředním osobám správního orgánu I. stupně. Na výsledku řízení Mgr. P. neměla a nadále nemá naprosto žádný osobní zájem, spis jí byl přidělen vedoucím oddělení. Pokud žalobce tvrdí, že nahlížení do spisu probíhalo jinak, než je uvedeno v úředním záznamu (list č. 15), měl by ve svém zájmu předložit audio nahrávku průběhu nahlížení, kterou si pořizoval a na které je jistě průběh celého nahlížení autenticky zaznamenán. Ke sdělení žalobce, že s ním mohl nahlížení do spisové dokumentace absolvovat kdokoliv jiný, žalovaný poznamenal, že stejně jako po soudech rozhodujících v trestním řízení ani po správních orgánech nelze požadovat, aby se přizpůsobovaly požadavkům obviněných. Žalobce není v pozici veřejnosti, které by měla veřejná správa sloužit, v řízení měl procesní postavení obviněného z přestupků, z něhož vyplývají jeho práva i povinnosti, nemůže si tak volit, kdo s ním bude do spisu nahlížet a kdo nikoliv. Realizace práv účastníka řízení tímto nemůže být dotčena.
31. Podle § 19 odst. 1 správního řádu doručuje písemnost správní orgán, který ji vyhotovil. Na tomto postupu tak žalovaný nespatřuje nic neobvyklého. Protože žalobce nebyl v místě zvoleném pro doručování, totožném s jeho trvalým pobytem, zastižen, byla písemnost (napadené rozhodnutí) uložena u žalovaného v souladu s § 23 odst. 1, odst. 3 písm. a) správního řádu. Na místě pak bylo zanecháno ve schránce na adrese trvalého pobytu žalobce oznámení o neúspěšném doručení písemnosti a výzva k jejímu vyzvednutí. Nedílnou součástí oznámení bylo i písemné poučení o právních důsledcích dle § 23 odst. 5 správního řádu. Zanechání poučení – útržek obálky s červeným pruhem – mohou případně dosvědčit 4 úřední osoby přítomné na místě doručování.
32. Ve vztahu k předmětnému usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 20. 4. 2015 č.j. MCP6 033513/2015 trval žalovaný na svém názoru vyjádřeném i v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že toto bylo doručeno žalobci fikcí v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu dne

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

4. 5. 2015 na doručovací adresu zvolenou dle § 19 odst. 3 správního řádu, totožnou s místem trvalého pobytu žalobce. Dle údajů na poštovní doručence byl pak stejnopis usnesení po úložní době dne

5. 5. 2015 vložen do schránky, takže se dostal do dispozice žalobce. Žalovanému je známo, že poštovní doručka již není v současnosti považována za veřejnou listinu, nicméně to neznamená, že by vůbec nebyla způsobilá prokázat doručení. Žalobcem předestřenou verzi reality doručování poštovních zásilek osobou žalobce ve smyslu, že zaměstnanec České pošty, s.p., nedoručoval zásilky v souladu s poštovními podmínkami, což má údajně neformálně potvrzeno vedením příslušné poštovní pobočky, žalovaný neakceptoval, neboť toto není oficiální vyjádření pošty. Nadto prohlášení žalobce, že ve sledovaném období od 17. 4. 2015 do 14. 5. 2015 neobdržel žádné písemnosti, odporuje doručce žalovaného, která prokazuje, že dne 20. 4. 2015 převzal osobně prostřednictvím pošty od žalovaného vyrozumění o postoupení systémové námitky podjatosti na Ministerstvo vnitra.

33. Odvolací řízení bylo zahájeno podáním blanketního odvolání dne 17. 4. 2015. Žalobce byl správním orgánem I. stupně vyzván k odstranění podstatných vad a k tomu mu byla stanovena lhůta pěti kalendářních dnů. Usnesení bylo žalobci doručeno fikcí dne 4. 5. 2015, poslední den připadl na pondělí 11. 5. 2015. Do doby vydání rozhodnutí odvolacího správního orgánu žalobce blanketní odvolání nedoplnil. Z důvodu zachování dvojinstančnosti správního řízení žalovaný napadené rozhodnutí přes nedoplnění odvolacích námitek přezkoumal z hlediska jeho správnosti a zákonnosti, přičemž nezjistil žádné jeho takové vady.
34. Spis do odvolacího řízení žalovaný prokazatelně obdržel 28. 4. 2015 (viz list č. 1 spisové dokumentace správního orgánu II. stupně – razítko žalovaného + PID spisové služby). Rozhodoval tedy na základě znalosti veškerého jeho obsahu, vyjma odvolacích důvodů žalobce, které nebyly ve stanovené lhůtě, přes výzvu správního orgánu I. stupně, doplněny. Je pravdou, že v době, kdy žalobce 1. 6. 2015, po právní moci rozhodnutí, u žalovaného nahlížel do spisového materiálu, nebyl tento kompletní, protože žalobce se dostavil bez předchozí domluvy a neposkytl žalovanému prostor pro jeho kompletaci. Nebyl mu tak předložen průvodní dopis, kterým správní orgán I. stupně postupoval spis do odvolacího řízení; žalovaný jej obdržel 28. 4. 2015. Nicméně později byl žalobci tento průvodní dopis (kopie) spolu s obsahem spisu pro informaci zaslán.
35. K námitce žalobce, že mu nebyla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním, a nebyla mu poskytnuta informace o tom, kdy bude moci toto své právo realizovat (§ 36 odst. 3 správního řádu), žalovaný odkázal na písemná předvolání k ústnímu jednání, kde správní orgán I. stupně žalobce o možnosti seznámit se s podklady při ústním jednání vždy informuje. Zákon hovoří o poskytnutí možnosti vyjádřit se, nikoliv o povinnosti správního orgánu zasílat obviněnému z přestupku podklady rozhodnutí na vlastní náklady do jeho dispozice, a vyčkat jeho vyjádření, a to za situace, kdy se žalobce dobrovolně vzdal možnosti být přítomen dokazování 12. 3. 2015. Tétoho dne bylo skončeno dokazování a žalobce měl tak možnost se s podklady seznámit.
36. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnout žalobu.
37. V replice k vyjádření žalovaného žalobce setrval na svých právních názorech a návrhu rozhodnutí.

III.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Právní posouzení

38. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 a § 76 odst. 1 s. ř. s.
39. S ohledem na mimořádně obsáhlé doplnění žaloby (184 stran) soud předně zdůrazňuje, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument. Rozsah reakce na konkrétní námítky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námítky účastníka řízení), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní - tzn., že na námítky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ostatně i Ústavní soud v případě, že námítky stěžovatelů nejsou způsobily změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. odstavec 24 nálezu ze dne 28. 5. 2009 sp. zn. II. ÚS 2029/08), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně plnit zákonem jim uložené úkoly. Z výše uvedených důvodů soud není povinen reagovat na košatou a obsáhlou žalobu stejně košatým a obsáhlým rozsudkem. Implicitně lze vypořádat i důkazní návrhy účastníků řízení (k tomu srov. z poslední doby např. nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2019 sp. zn. III. ÚS 35/19, bod 62). Nelze též zapomínat, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto bude soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění. Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997 č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011 sp. zn. II. ÚS 752/10, usnesení ze dne 6. 6. 2013 sp. zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012 sp. zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013 sp. zn. IV. ÚS 2266/12, ze dne 15. 10. 2013 sp. zn. IV. ÚS 3391/12 atd.).
40. Soud se nejprve zabýval námitkami týkajícími se výzvy k odstranění vad odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o přestupku.
41. Žalobci nelze přisvědčit, že lhůta k odstranění vad odvolání v délce 5 kalendářních dnů byla nepřiměřeně krátká. Žalobce totiž již při doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně i při podání blanketního odvolání (nadto v úzké spolupráci se svým synem - advokátem, tedy osobou práva znalou) musel počítat s tím, že bude vyzván k odstranění vad odvolání. Je tedy třeba brát v úvahu celou dobu (již od doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně - tedy dobu mnohem delší než pouhých 5 kalendářních dnů), kterou žalobce měl na vznesení své odvolací argumentace; žalobcovy odvolací námítky pak nemusely být formulovány nijak obsírně. Navíc žalobce mohl požádat o prodloužení lhůty k doplnění odvolání (musel tak ovšem učinit ještě před jejím uplynutím, tj. nejpozději dne 11. 5. 2015,

což ovšem neučinil, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016 č.j. 10 As 46/2015-43). Námitka o nepřiměřenosti lhůty k odstranění vad odvolání tak sama o sobě nemůže obstát.

42. Žalobce dále namítal, že usnesení obsahující výzvu k odstranění vad mu nebylo doručeno. K problematice správnosti údajů na doručence lze odkázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, jak je shrnuta kupříkladu v jeho rozsudku ze dne 12. 12. 2019 č.j. 7 As 398/2018-29: „*Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně věnoval problematice správnosti údajů uvedených na doručence a jejich významu (srov. např. rozsudky ze dne 27. 4. 2006, č. j. 2 Afs 158/2005 - 82, ze dne 29. 11. 2007, č. j. 1 Afs 7/2007 - 169 nebo ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 65/2009 - 61, ze dne 7. 2. 2012, č. j. 8 As 97/2011 - 38, nebo ze dne 14. 7. 2017, č. j. 5 As 242/2016 - 27). Konstatoval, že správní řád ani jiný právní předpis doručenkou za veřejnou listinu pro správní řízení neprohláší. Pro doručenky jakožto soukromé listiny tak neplatí presumpce pravdivosti, tj. u doručenky „stačí věrohodné popření její správnosti druhým účastníkem, aby nastoupila důkazní povinnost a důkazní břemeno toho účastníka, který tvrdil skutečnosti, jež měly být takovou listinou prokázány.“ (viz rozsudek č. j. 5 As 242/2016 - 27). Hodlá-li tedy žalobce zpochybnit doručení písemnosti tak, jak je dokumentováno ve správním spise, musí sám nejprve unést břemeno tvrzení. Žalobce tedy „[m]usí předložit taková skutková tvrzení, která jsou skutečně způsobilá doručení a údaje na doručence zpochybnit tím, že vytvářejí věrohodnou verzi reality, podle níž předmětná zásilka doručena nebyla.“ (viz rozsudek č. j. 8 As 97/2011 - 38). Z uvedeného vyplývá, že doručenka jako důkazní prostředek má určitou důkazní váhu a pro její zpochybnění je nezbytné, aby byla předestřena jiná věrohodná skutková verze reality, která by byla způsobilá zpochybnit údaje v ní uvedené. Jinými slovy, musí existovat reálné objektivní pochybnosti o okamžiku doručení.“*
43. Žalobce v žalobě mimo jiné namítal, že pánům V. „bylo neformálně sděleno, že pan M. C. (tehdejší doručovatel, jehož jméno je na předmětné doručence, pozn. soudu) zhruba od poloviny května 2015 již není zaměstnancem České pošty, s.p., že u České pošty s.p. skončil poté, co bylo zjištěno, že při doručování zásilek byly z jeho strany soustavně porušovány POŠTOVNÍ PODMÍNKY České pošty s.p. – ZÁKLADNÍ POŠTOVNÍ SLUŽBY, že při doručování postupoval zcela svévolně (doručování časově nezvládal, doručoval či nedoručoval zásilky dle momentální nálady a vytíženosti, nedoručené zásilky si prý často ponechával u sebe – neukládal na ukládací poště, následně po skončení činnosti prý fyzicky nepředal všechny zásilky, které měly být po marném uplynutí úložní lhůty vhozeny adresátům do domovních schránek, pouze odtržené doručenky apod.).“ K tomu Městský soud v Praze uvádí, že se jedná o ničím nepodložené tvrzení žalobce, nikoliv o oficiální vyjádření České pošty, s.p. K tomuto vyjádření tak nelze přihlížet.
44. Žalobce rovněž odkazoval na další písemnosti v jiných správních řízeních, které mu dle jeho tvrzení nebyly řádně doručeny. K tomu však soud uvádí, že se jedná toliko o tvrzení žalobce, která nijak neprokázal. Navíc v těchto odlišných správních řízeních měl poštovní doručovatel pochybit mimo jiné tím, že poučení adresáta zásilky nebylo odtrženo od zásilky, a tudíž logicky nemohlo být žalobci zanecháno v poštovní schránce, popř. se správnímu orgánu vrátila zpět celá (neotevřená) poštovní zásilka. V nyní posuzovaném případě však správní spis obsahuje pouze doručenkou, nikoliv pak neodtržené poučení adresáta či dokonce vrácenou obálku. Poučení o uložení zásilky mělo být dle této doručenky (stejně jako u doručenky v případě JUDr. V., kterému bylo doručováno obdobné usnesení) vloženo do schránky dne 22. 4. 2015 panem M. C. Žalobci pak, stejně jako JUDr. V., dle doručenek založených ve správním spise, byla zásilka vhozena do

schránky paní T. H. (žalobci dne 5. 5. 2015, JUDr. V. pak dne 7. 5. 2015; lze pak odkázat na tvrzení JUDr. V., že usnesení s výzvou k odstranění vad odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně mu bylo doručeno do jeho poštovní schránky – viz str. 70 žaloby JUDr. V. – řízení vedené zdejší soudem pod sp. zn. 2 A 47/2015). Pokud by skutečně bylo pravdivé tvrzení žalobce, že mu výzva ani zásilka nebyly doručeny, pak by musel pochybit nejen pan M. C., ale i další doručovatelka paní T. H. (její pracovní výkon však žalobce v žalobě nezpochybnil, a dokonce ani netvrdil žádné informace, kterých se mu v tomto smyslu mělo dostat neformálně). Ta by totiž v případě JUDr. V. zásilku obsahující výzvu k odstranění vad odvolání do poštovní schránky vhodila, v případě žalobce však nikoliv, což soud považuje ve spojení s tvrzeným (dalším) pochybením doručovatele pana M. C. za krajně nepravděpodobné.

45. Lze pak přisvědčit žalovanému, že prohlášení žalobce, že ve sledovaném období od 17. 4. 2015 do 14. 5. 2015 neobdržel žádné písemnosti, odporuje doručenka žalovaného, která prokazuje, že dne 20. 4. 2015 převzal osobně prostřednictvím pošty od žalovaného vyrozumění o postoupení systémové námitky podjatosti na Ministerstvo vnitra.
46. Z uvedených důvodů soud uzavřel, že tvrzení žalobce nepředstavuje věrohodnou verzi reality, podle níž předmětná zásilka doručena nebyla. Daná žalobní námitka tak není důvodná. Podle závěru soudu byla žalobci předmětná zásilka uložena dne 22. 4. 2015, přičemž v pondělí 4. 5. 2015 (desátý den po uložení, a to po posunu na nejbližší následující pracovní den, srov. § 40 písm. c) správního řádu) mu byla doručena fikcí v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu. Lhůta pro žalobcovu doplnění odvolání tak uplynula v pondělí dne 11. 5. 2015. Žalobce ve stanovené lhůtě (ani později do okamžiku vydání napadeného rozhodnutí) vady blanketního odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně neodstranil, přičemž ani nepožádal o prodloužení lhůty pro odstranění vad odvolání. Žalovaný proto nepochybil, jestliže přistoupil k vydání rozhodnutí ve věci samé.
47. Městský soud v Praze dále k žalobcovu požadavku vůči správnímu orgánu na zaslání listin ze spisu konstatuje, že správní řád nespojuje právo účastníka řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí s povinností správního orgánu zaslat kopie vybraných dokumentů správního spisu účastníku řízení. Tím, že správní orgán účastníkovi řízení požadované listiny nezaslal, nemohl bez dalšího porušit jeho právo na vyjádření se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2019 č.j. 2 As 272/2018-37) – tato východiska se dle závěru zdejšího soudu přiměřeně uplatní i na situaci nastalou v dané věci, kdy žalobce požádal o zaslání kopií kompletního obsahu spisu pro účely doplnění odvolání – správní orgán k tomu (tedy k zaslání požadovaných kopií spisu) dle soudu nebyl povinen.
48. Soud se zabýval okruhem žalobních bodů týkajícím se námitek podjatosti vznesených žalobcem proti oprávněným úředním osobám správního orgánu I. stupně i žalovaného.
49. V § 14 správního řádu, ve znění účinném do 31. 10. 2018, bylo stanoveno:

„(1) Každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.

(2) Účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlídně, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený").

(3) Úřední osoba, která se dozví o okolnostech nasvědčujících, že je vyloučena, je povinna o nich bezodkladně uvědomit svého představeného. Do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu.

(4) Představený úřední osoby, která je vyloučena, za ni bezodkladně určí jinou úřední osobu, která není k vyloučenému ve vztahu podřízenosti. Usnesení o tom se pouze poznamená do spisu. Nelze-li určit nikoho jiného, bezodkladně o tom uvědomí nadřízený správní orgán a spolu s tím mu předá spis. Nadřízený správní orgán postupuje podle § 131 odst. 4.

(5) Vyloučena je též ta úřední osoba, která se účastnila řízení v téže věci na jiném stupni. Důvodem vyloučení není účast na úkonech před zahájením řízení nebo na výkonu kontroly prováděné podle zvláštního zákona.

(6) Ustanovení předchozích odstavců se nepoužijí pro vedoucí ústředních správních úřadů.

(7) Ustanovení odstavců 1 až 4 se obdobně užijí pro znalce a tlumočníky.“

50. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2015 č.j. 2 As 161/2014-57, na nějž ostatně poukázal i sám žalobce v doplnění žaloby: „Spornou otázkou však je, zda samotná skutečnost, že rozhodnutí bylo vydáno potenciálně podjatou osobou, zakládá per se důvod pro jeho zrušení z důvodu nezákonnosti. Nejvyšší správní soud je (shodně s krajským soudem) toho názoru, že nikoliv. Podle § 89 odst. 2 správního řádu se v odvolacím řízení nepřiblíží k takovým vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost. O tom, že prvostupňové rozhodnutí o přestupku bylo v době svého vydání zatíženo procesní vadou, která mohla mít vliv na jeho zákonnost, není pochyb. Bylo tedy věcí odvolacího orgánu (žalovaného) posoudit, zda jde o vadu, na kterou dopadá shora citované ustanovení správního řádu. Za situace, kdy bylo o námitce podjatosti rozhodnuto usnesením ze dne 28. 2. 2012, mohl již odvolací orgán z tohoto usnesení vycházet a byl i oprávněn v řízení pokračovat, neboť toto usnesení bylo předběžně vykonatelné (§ 76 odst. 5 správního řádu), tj. minimálně do doby vyřízení případného odvolání proti němu se presumovalo, že se na vydání prvostupňového rozhodnutí nepodílela podjatá osoba. Takový postup je jistě možný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012 – 32), byť se odvolací orgán vystavuje riziku, že o odvolání proti usnesení ve věci námitky podjatosti může být rozhodnuto opačně; důsledky pro zákonnost meritorních rozhodnutí s tím spojené jsou mimo jakékoli pochyby. V nyní projednávané věci však, jak již bylo rekapitulováno, došlo k pravomocnému dořešení otázky podjatosti úřední osoby zhruba měsíc po ukončení přestupkového řízení. Poněvadž bylo i druhostupňovým rozhodnutím o námitce podjatosti rozhodnuto tak, že úřední osoba nebyla z projednávání věci pro podjatost vyloučena, nemohl chybný postup správního orgánu prvního stupně žádným způsobem vyvolat nezákonnost jím vydaného meritorního rozhodnutí z důvodu, že o něm rozhodla podjatá úřední osoba, neboť ta, vzhledem k pravomocnému rozhodnutí o této otázce, podjatou nebyla (obdobně viz rozsudek ze dne 22. 4. 2013, č. j. 2 As 16/2012 – 39).“
51. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2019 č.j. 9 As 70/2019-34 je pak uvedeno: „Nejvyšší správní soud výše uvedenými závěry nezpochybňuje právo účastníka řízení vznést námitku podjatosti, neboť to náleží k podstatným zárukám objektivního a nestranného rozhodování jako součástí práva na spravedlivý proces. Účelem námitky podjatosti a jejího posouzení je zajištění práva na nestranné rozhodnutí, které je ústavně zaručeným právem jednotlivce (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), jak správně v napadeném rozsudku

konstatoval krajský soud. Obecně proto jistě platí, že není-li včasná a jednoznačně formulovaná námitka podjatosti předložena k rozhodnutí služebně nadřízenému úřední osoby, jedná se o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem s možným dopadem do zákonnosti rozhodnutí o věci samé. Na druhé straně právo zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob není absolutní a podobně jako jiná práva podléhá jistým omezením, pokud jsou přiměřená. S ohledem na to je třeba sledovat i přiměřené naplňování dalších principů a účelů správního řízení, k nimž patří i zásada rychlosti a hospodárnosti či zásada neposkytnutí ochrany zneužití práva či jinak obstrukčnímu jednání. Proto nikoliv každá námitka podjatosti je bez dalšího způsobilá zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob a ve zcela výjimečných případech nikoliv každá námitka je dokonce způsobilá vyvolat postup podle § 14 odst. 2 (nyní odst. 3) správního řádu. Jak již uvedeno, každou námitku podjatosti vznesenou podle § 14 odst. 2 (resp. odst. 3) správního řádu je třeba vyhodnotit nikoliv pouze formálně, ale i obsahově (rozsudek ze dne 10. 10. 2018, č. j. 6 As 75/2018 - 83). Pokud však správní orgán skutečně vyhodnotí podanou námitku jako prima facie nedůvodnou a ani ji tedy nepředloží k rozhodnutí představenému úřední osoby, nese riziko, že podjatost bude nakonec shledána až v rámci opravných prostředků proti rozhodnutí ve věci samé, včetně řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí. Účastníkovi řízení totiž přirozeně zůstává zachováno právo námitku podjatosti rozhodujících úředních osob uplatnit i v rámci opravných prostředků proti meritornímu rozhodnutí. Výše uvedené pak platí i při hodnocení, zda nepřihlídnutí ke vznesené námitce podjatosti mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Nejvyšší správní soud pouze pro úplnost uvádí, že i kdyby ve shodě s krajským soudem shledal v postupu stěžovatele procesní vady krajským soudem identifikované, nepředstavovaly by takové podstatné porušení ustanovení o řízení, které by mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 As 15/2016 - 47, podle něhož dokonce i zjištění, že meritorní rozhodnutí bylo vydáno objektivně vyloučenou osobou, nemusí automaticky (per se) vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, pokud k tomuto zjištění nepřistoupí další okolnosti svědčící o nezákonnosti správního rozhodnutí.“

52. Vzhledem k závěrům uvedeným v citované judikatuře soud uzavřel, že skutečnost, že o některých námitkách podjatosti vznesených v průběhu správního řízení žalobcem (zejména vůči oprávněným úředním osobám správního orgánu I. stupně) nebylo pravomocně rozhodnuto před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaného, je sice pochybením. Toto pochybení však není natolik silné intenzity, že by z toho důvodu muselo být zrušeno napadené rozhodnutí. To platí tím spíše v situaci, kdy žalobce podával opakované námitky podjatosti proti týmž úředním osobám (zejména Mgr. M.). Navíc správní soud je v rámci přezkumu rozhodnutí ve věci samé povinen k uplatněné žalobní námitce podjatosti ji zkoumat samostatně a materiálně bez ohledu na to, jak s ní bylo před tím naloženo ve správním řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014 č.j. 9 As 121/2014-33, bod 42, či shora citovaný rozsudek č.j. 9 As 70/2019-34). Ani případné procesní pochybení při rozhodování o námitkách podjatosti tak samo o sobě nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí či rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zásadní pak je, že žádnou z uplatněných námitek podjatosti zdejší soud věcně neshledal důvodnou. Navíc soud podotýká, že žalobcovy námitky podjatosti (vzhledem k jejich odůvodnění a množství) neměly racionální základ a zjevně byly obstrukčního charakteru (s cílem dosáhnout uplynutí lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek), a proto není pochybením, jestliže soud tuto námitku posoudí, aniž byl předtím dodržen postup dle § 14 odst. 2

správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2020 č.j. 8 As 127/2018-50, bod 16).

53. Žalobcovy námitky podjatosti brojily veskrze proti postupu uvedených oprávněných úředních osob v řízení (to se týká i namítaných pochybení Mgr. M. ve vztahu k tvrzenému nepřipustnému zvýhodňování pana T. v průběhu správního řízení či k formulaci výzvy, kterou se pokusila od rodiny B. získat další záznamy z videokamery), což soud za důvod podjatosti ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu nepovažuje. Obdobně srov. § 8 odst. 1 větu třetí s. ř. s., kde je stanoveno, že důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech; toto pravidlo dle závěru soudu platí obecně pro podjatost nejen soudců rozhodujících ve správním soudnictví, ale i oprávněných úředních osob ve správním řízení.
54. Tvrzená mimoprocesní komunikace Mgr. M. s panem T. a jeho právním zástupcem před zahájením ústního jednání dne 11. 12. 2014, i kdyby k ní skutečně došlo tak, jak je pospáno v doplnění žaloby, nemá vliv na závěr o nepodjatosti Mgr. M. ani na zákonnost předmětného správního řízení. Není totiž zřejmé, o čem spolu tyto osoby hovořily, či že by tato konverzace jakkoliv nepřipustně ovlivnila další postup Mgr. M. v řízení. Jestliže se Mgr. M. během této konverzace před zahájením ústního jednání dozvěděla o tom, že pan T. hodlá při ústním jednání uplatnit nárok na náhradu škody dle § 70 odst. 1 zákona o přestupcích a následně (patrně pro urychlení) tuto skutečnost nechala zaprotokolovat, jak se zdá z žalobcových tvrzení, pak se sice nejednalo o postup příliš vhodný (jakákoliv konverzace relevantní pro projednávání dané věci měla proběhnout i za přítomnosti obviněných), nicméně ani toto není natolik zásadní pochybení, které by vedlo k závěru o podjatosti Mgr. M. či nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně či jemu předcházejícího řízení. Ze správního spisu je pak zřejmé, že pan T. zjevně měl zájem uplatňovat v předmětném řízení nárok na náhradu škody a z ničeho se nepodává, že by toto jeho stanovisko bylo jakkoliv ovlivněno Mgr. M. Ani případná komunikace oprávněných úředních osob Mgr. M. a JUDr. K. o dané věci nemůže být důvodem podjatosti těchto úředních osob, a to i kdyby tyto konzultovaly další postup ve věci; taková konzultace dle závěru zdejšího soudu sama o sobě není porušením žádného procesního předpisu.
55. Přisvědčit nelze ani námitkám žalobce o tom, že oprávněná úřední osoba měla před rozhodnutím o námitce její podjatosti nepřipustně činit úkony, které snesly odkladu. Pravidlo stanovené v § 14 odst. 3 větě druhé správního řádu, ve znění účinném do 31. 10. 2018 (*„Do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu.“*), se totiž dle věty první tohoto ustanovení vztahuje jen na úřední osobu, která se dozví o okolnostech nasvědčujících, že je vyloučena (v takovém případě má bezodkladně uvědomit svého představeného a do doby jeho rozhodnutí činit jen úkony, které nesnesou odkladu). Ze správního spisu se nepodává, že by kterákoliv úřední osoba došla k závěru o své podjatosti. Došlo toliko ke vznesení námitky podjatosti ze strany žalobce. S tím však odkazované ustanovení nespojuje povinnost činit jen úkony, které nesnesou odkladu. Žádná z oprávněných úředních osob pak v dané věci navíc podjatá nebyla.
56. Ani skutečnost, že Mgr. P. označila pány V. za „problematické účastníky řízení – pachatele přestupků“, nezakládá její podjatost ve věci. Je pravdou, že dne 14. 5. 2015, kdy se tohoto označení dopustila, ještě napadené rozhodnutí nebylo v právní moci (ani vypraveno). V tento den však již napadené rozhodnutí bylo vypracováno a bylo zřejmé, že bude

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

doručeno žalobci, na kterého se od okamžiku právní moci rozhodnutí bude pohlížet jako na pachatele přestupku. Označení „pachatel přestupku“ tedy soud vnímá za předčasné, nikoliv však za natolik vadné prohlášení, které by způsobovalo podjatost oprávněné úřední osoby. Ani zmínka o „problematických“ účastnících řízení pak nevede k závěru o podjatosti oprávněné úřední osoby. Z podání žalobce (například opakovaných námitek podjatosti) i správního spisu je nepochybné, že vztahy mezi pány V. a oběma správními orgány byly napjaté. To však není v podobných správních řízeních nikterak neobvyklé a nejedná se o takovou mimořádnou situaci, za které by obrat použitý Mgr. P. měl sám o sobě vést k závěru o poměru oprávněné úřední osoby k věci či jejím účastníkům, a tedy ani její podjatosti.

57. Jak plyne ze správního spisu (přípis správního orgánu I. stupně ze dne 28. 4. 2015 č.j. MCP6 035749/2015 s razítkem podatelny žalovaného s uvedeným datem 28. 5. 2015), spisový materiál byl žalovanému jako odvolacímu správnímu orgánu doručen dne 28. 4. 2015. Mezi obdržáním spisu a zpracováním napadeného rozhodnutí (14. 5. 2015) tedy uplynuly více než dva týdny. Nemůže tudíž obstát námitka žalobce o tom, že žalovaný zpracoval napadené rozhodnutí bez znalosti spisu.
58. K četným námitkám ohledně skutkového stavu věci a jeho nesprávného hodnocení správními orgány soud uvádí následující:
59. Z obsahu DVD nosiče dodaného do spisu paní B. je zřejmé, že žalobce a JUDr. V. stojí u okénka řidiče dodávky (jejím řidičem je pan T.) a zřejmě něco řidiči říkají. Následně se bílá dodávka rozjíždí a žalobce i JUDr. V. se rozběhnou, chytají se dodávky a nakonec si stoupnou před dodávku ve zřejmém úmyslu zabránit dodávce v odjezdu. JUDr. V. má ruce na kapotě vozu, žalobce stojí vedle něho (rovněž bezprostředně před dodávkou), není možné rozpoznat, zda i žalobce má ruce na kapotě dodávky. Na záznamu je v té době zachycena i dívka (vnučka žalobce, dcera JUDr. V.), která stojí uprostřed komunikace, několik metrů před dodávkou, poté, co se dodávka rozjíždí, dívka ustupuje směrem ke kraji komunikace. Dodávka je tou dobou u pravého okraje vozovky, od záhonů zeleně na pravé straně ve směru jízdy má dostatečný odstup (viz též popis správního orgánu I. stupně na str. 7 - 8 jeho rozhodnutí). Pokud jde o tři videozáznamy obsažené na DVD, popis obsahu těchto záznamů je uveden na str. 6 - 7 rozhodnutí správního orgánu I. stupně. První dva záznamy nejsou (stejně jako otázka, zda popelářský vůz měl dost místa pro projetí tak, aby nepoškodil větev stromu) pro posouzení otázky viny za předmětné přestupky relevantní. Na třetím záznamu, zjevně natočeném dcerou JUDr. V., je zachycen žalobce, který se pevně drží za kapotu dodávky, dále je zde JUDr. V., který je otočen zády k vozu (čelem do kamery) a pobízí dceru, aby natočila registrační značku dodávky, dívka reaguje slovem „jo“. Následně se JUDr. V. otáčí čelem ke kapotě vozu a stejně jako žalobce (který se celou dobu drží kapoty vozu a nechá se vézt) se snaží dodávce zabránit v jízdě – s rukama na kapotě před vozem couvá. Pan T. s úsměvem na tváři pokračuje v pomalé jízdě. Na záznamu je ještě slyšitelné „volej policii“, zřejmě z úst JUDr. V.
60. Z těchto záznamů je patrné, že JUDr. V. a žalobce vběhli před dodávku řízenou panem T. a snažili se mu zabránit v jízdě. Ze záznamů však nevyplývá, že by žalobce a JUDr. V. opakovaně naskakovali na vozidlo (a že by toto vozidlo poškodili) – spíše se mu vlastním tělem neúspěšně snažili bránit v jízdě. Ze záznamů rovněž neplyne, že by žalobce chytil za zpětné zrcátko vozu a cloumal s ním, že by se držel jednou rukou stěrače a druhou rukou tloukl do přední kapoty vozu, při rozjezdu kopal do vozu a pana T. fyzicky napadl tak, že prostrčil ruku otevřeným okénkem uvedeného vozidla a že by chytil za bezpečnostní pás,

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

kterým byl pan T. připoután, a tahal za něj tak, až mu způsobil dva rudé šrámy v oblasti krku. V dané věci je třeba rovněž přihlídnout ke skutečnosti, že pokud pánové V. bránili panu T. v odjezdu, pan T. měl zavolat policii, případně obecní policii, přičemž skutečnost, že namísto toho pan T. pomalu jel s úsměvem na tváři dodávkou dopředu a tlačil před sebou pány V., zejména pak žalobce, budí přinejmenším rozpaky.

61. Další DVD ve správním spise nebylo možno přehrát. Žalovaný pak přes výzvu soudu neposkytl záznamy na jiném nosiči tak, aby tyto bylo možné přehrát. Soud proto vycházel pouze z těch záznamů, které bylo možno spustit. Nad rámec uvedeného však lze podotknout, že i kdyby soud vycházel z toho, že popis záznamu obsažený na str. 7 rozhodnutí správního orgánu I. stupně (audiovizuální záznam o délce 35 sekund pořízený zevnitř dodávky) odpovídá tomu, co bylo zachyceno na tomto záznamu, pak z něj plyne jen to, že žalobce a JUDr. V. jednou naskočili na kapotu vozu, nikoliv však to, že by žalobce nebo JUDr. V. poškodil předmětné vozidlo, popř. že by se žalobce držel jednou rukou za stěrače a druhou rukou tloukl do přední kapoty vozu, při rozjezdu kopal do vozu a pana T. fyzicky napadl tím způsobem, že prostrčil ruku otevřeným okénkem vozu a chytil za bezpečnostní pás. Rovněž vyjádření JUDr. V. („já to rád zaplatím, pane. Budeme to řešit, já jsem vás natočil, jak tam stojíte na ...“) neprokazuje, že by se žalobce a JUDr. V. dopustili poškození vozidla – toto vyjádření samo o sobě nic neprokazuje a může být vytrženo z kontextu, což je patrné i s ohledem na tvrzenou délku záznamu – 35 sekund.
62. Vinu žalobce ze spáchání předmětných přestupků tak lze dovozovat toliko ze svědeckých výpovědí pana T. a pana V. a z jejich vysvětlení podaných před policejním orgánem. Úřední záznam o podání vysvětlení pana V. ze dne 9. 7. 2014 se v podstatných pasážích doslova shoduje s úředním záznamem o podání vysvětlení pana T. ze dne 28. 5. 2014. Přitom dne 28. 5. 2014 pan V. vysvětlení nepodal s tím, že *„situaci na místě jsem byl přítomen a potvrdím skutečnosti uvedené kolegou T. V současné době se k události konkrétně vyjadřovat nebudu, beru na vědomí, že věc bude postoupena k dalšímu projednání a na případné výzvy orgánů budu reagovat, v té době se k věci osobně vyjádřím....“* Není zřejmé, proč pan V. nepodal vysvětlení již dne 28. 5. 2014 a zda skutečně policisté netrvali na podání jeho vysvětlení (na rozdíl od dalších osob, které dne 28. 5. 2014 vysvětlení policejnímu orgánu podaly), jak pan V. tvrdil při svém výslechu dne 11. 3. 2015. Dále jisté pochybnosti budí skutečnost, že podle úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 28. 5. 2014 pan V. uvedl formulaci „potvrdím skutečnosti uvedené kolegou T.“ a že úřední záznamy o podání vysvětlení pana T. (ze dne 28. 5. 2014) a pana V. (ze dne 9. 7. 2014) se v některých pasážích doslova shodují. Všechny tyto skutečnosti (spolu s možnou ekonomickou závislostí pana V. na panu T.) snižují věrohodnost výpovědi a podaného vysvětlení pana V. Ve spojení s výpovědí a podáním vysvětlení pana T., který v daném přestupkovém řízení vystupoval jako poškozený, jenž uplatnil nárok na náhradu škody (a tedy z povahy věci měl zájem na uznání viny a uložení sankce pánům V. včetně povinnosti k náhradě škody; přičemž není vyloučeno, že svým jednáním – pomalou jízdou dodávkou, kterou před sebou tlačil oba pány V. – mohl naplnit skutkovou podstatu některého přestupku), soud dospěl k závěru, že v předmětném správním řízení nebyly provedeny takové důkazy, které by ve svém souhrnu mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost prokazovaly vinu obviněných ze všech jednání, z nichž pánové V. byli napadeným rozhodnutím ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně uznáni vinnými. Pan T. se sice při podání vysvětlení dne 28. 5. 2014 zmínil o oděrci na levé části krku, kterou měl mít v důsledku škrčení bezpečnostním pásem ze strany žalobce. Fotografie oděrek na krku však předložil až správnímu orgánu I. stupně po více než půl roce (11. 12. 2014) od předmětného incidentu (není zřejmé, proč tyto fotografie

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

nepožadoval již policejní orgán), přičemž ve správním spise není zachycen ani žádný dokument pořízený policejním orgánem (fotografie, úřední záznam atd.), který by existenci těchto oděrek potvrzoval. Další osoby, které byly vyslechnuty v průběhu správního řízení, popř. které podaly vysvětlení policejnímu orgánu (paní B. a dále pánové N., K. a Š. – osádka popelářského vozu), k danému incidentu nemohly nic říci, neboť jej neviděly, a tedy jejich svědecké výpovědi a vysvětlení jsou pro posouzení věci nerozhodné.

63. Správní orgán I. stupně pak dle v případě přetrvávajících pochybností o skutkovém stavu věci, jež dle závěru soudu byly namístě, měl a mohl vyslechnout dceru JUDr. V., která zjevně byla přítomna přinejmenším části incidentu. Správní orgán I. stupně to však odmítl z důvodu nízkého věku této osoby, aniž by jej ověřil – v tomto lze spatřovat dílčí nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Soud však podotýká, že pokud dceři JUDr. V. bylo v době správního řízení více než 14 let (měla se narodit v červenci 2000), pak soud tento věk nepovažuje za natolik nízký, aby případné podání svědecké výpovědi, navíc před správním orgánem I. stupně (a nikoliv před policejním orgánem), mohlo tuto osobu jakkoliv poškodit. Dalším důvodem, pro který vnučka žalobce nebyla vyslechnuta, dle správního orgánu I. stupně (přičemž žalovaný jeho postup aproboval) byla „zjevná závislost na obviněných z přestupku“ (viz str. 8 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). K tomu soud konstatuje, že nelze předem hodnotit pravdivost a věrohodnost důkazů, které nebyly provedeny. Městský soud v Praze v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2019 č.j. 4 Azs 62/2018-57, jehož závěry se nepochybně uplatní nejen pro soudy, nýbrž i pro správní orgány: *„[H]odnocení důkazů je myšlenková činnost, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti a posléze hodnota pravdivosti (věrohodnosti). Provedení důkazu nelze odmítnout s tím, že od něj nelze očekávat potvrzení pravdivosti tvrzené skutečnosti (např. nevyslechnutí navržených svědků s poukazem na propojenost s účastníkem), neboť nelze předem hodnotit pravdivost a věrohodnost důkazů, které nebyly provedeny. Jsou-li zjištěny skutečnosti, které mohou ovlivnit svědkovu věrohodnost (např. poměr k účastníkům), neznamená to nezpůsobilost svědčit; tyto okolnosti vezme soud v úvahu při hodnocení svědkovy výpovědi. Důvodem k tomu, aby soud odmítl provést navržený důkaz, tedy nemůže být jeho nevěrohodnost. Závěr o věrohodnosti důkazu je již součástí jeho hodnocení, přičemž nelze hodnotit důkaz, který nebyl proveden (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2007, č. j. 7 Afs 128/2006 - 67, ze dne 15. 4. 2011, č. j. 5 As 33/2010 - 93, nebo ze dne 31. 7. 2018, č. j. 9 As 183/2017 - 41).“*
64. Podle závěru soudu jednání žalobce tak, jak je popsáno ve skutkových větách výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nebylo prokázáno mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost. K tomu lze odkázat na obecné závěry týkající se posuzování otázek odpovědnosti za přestupek, jak jsou shrnuty v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2018 č.j. 5 As 344/2017-35: *„(...) [V] přestupkovém právu se uplatňují stejné zásady jako v trestním právu, zejména zásada presumpce neviny, zásada in dubio pro reo, zásada postihu za zaviněné jednání (nikoli jen za způsobení škodlivého následku). Z toho vyplývá, že pouze v případě, bylo-li prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku, může správní orgán uložit za jeho spáchání sankci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55). V řízení o přestupku se proto nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku, je pravděpodobná, nebo dokonce nejpravděpodobnější verzí skutkového stavu. Není-li mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nemůže být učiněn závěr, že byl spáchán přestupek (zásada in dubio pro reo). Jak již zdůraznil Nejvyšší správní soud např. v*

rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, „v přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní. Také Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. I. ÚS 864/11, uvedl: „Princip presumpce neviny vyžaduje, aby to byl stát, kdo nese konkrétní důkazní břemeno; existují-li jakékoliv rozumné pochybnosti, nelze je vyložit v neprospěch obviněného, resp. obžalovaného, ale naopak je nutno je vyložit v jeho prospěch. Z principu presumpce neviny plyne pravidlo *in dubio pro reo*, dle kterého, není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, nutno rozhodnout ve prospěch obviněného [viz nálezy sp. zn. I. ÚS 733/01 ze dne 24. 2. 2004 (N 26/32 SbNU 239)]. Jakkoli vysoký stupeň podezření sám o sobě není s to vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok [viz nálezy sp. zn. IV. ÚS 36/98 ze dne 13. 5. 1998 (N 54/11 SbNU 43)]. Jinak řečeno, trestní řízení vyžaduje v tomto ohledu ten nejvyšší možný stupeň jistoty, který lze od lidského poznání požadovat, alespoň na úrovni obecného pravidla „prokázání mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost“ (viz nálezy sp. zn. IV. ÚS 260/05)...“

65. Žalovaný ani správní orgán I. stupně v průběhu správního řízení daným zásadám nedostáli. Městský soud v Praze nezpochybňuje, že jednání pánů V. bylo značně problematické, přičemž již tím, že úmyslně vběhli před vozidlo pana T. a znemožňovali mu odjet (bez ohledu na to, kolik místa bylo vedle vozidla). Na základě dokazování provedeného správním orgánem I. stupně však nemůže mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost obstát ta část skutkové věty výroku V. rozhodnutí správního orgánu I. stupně, podle níž žalobce „chytil za zpětné zrcátko výše uvedeného vozu a cloumal s ním, úmyslně a opakovaně si stoupal před výše uvedený vůz, opakovaně naskakoval na přední kapotu vozu a držel se za stěrače, držel se jednou rukou stěrače a druhou rukou tloukl do přední kapoty vozu, při rozjezdu kopal do výše uvedeného vozu a řidiče M. T., nar. 6. 10. 1971, fyzicky napadl tím způsobem, že prostrčil ruku otevřeným okénkem výše uvedeného vozu, chytil za bezpečnostní pás, kterým byl M. T. připoután, a tahal za něj tak, až M. T. způsobil bezpečnostním pásem dva rudé šrámy v oblasti krku“, ani výrok VI., podle něhož žalobce „poškodil vůz... tím způsobem, že na výše uvedený vůz opakovaně naskakoval (na přední kapotu), držel se za stěrače vozu, tloukl a kopal do vozu, čímž způsobil (společně se svým synem JUDr. J. V., Ph.D.) majiteli vozu M. T., majetkovou škodu ve výši 4.953 Kč“, tudíž nemohla obstát ani právní kvalifikace skutku a uložená sankce. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítnuto a toto rozhodnutí (jako celek) potvrzeno, proč je zjevné, že soudu nezbylo než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadeného rozhodnutí, totiž nemá oporu ve spise, čímž je naplněn důvod zrušení napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
66. S ohledem na tyto závěry je posouzení některých navazujících námitek týkajících se zejména skutkového stavu věci (či případného jednání pánů V. v nutné obraně nebo tvrzené absence materiální stránky přestupků) bezpředmětné. Již shora uvedená okolnost postačuje pro vyhovění žalobě a zrušení napadeného rozhodnutí. Městský soud v Praze podotýká, že ke spáchání přestupku mělo dojít dne 28. 5. 2014, tehdejší roční lhůta pro zánik odpovědnosti za přestupek dle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015, uplynula dne 28. 5. 2015. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 25. 5.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

2015, tedy jen tři dny před uplynutím této prekluzivní lhůty. Běh této prekluzivní lhůty by se pak stavěl až podáním žaloby dle § 41 s. ř. s. (nikoliv již dnem právní moci napadeného rozhodnutí). Žaloba však byla doručena zdejšímu soudu až dne 19. 6. 2015, tedy ke stavění lhůty nedošlo, neboť ještě před podáním žaloby prekluzivní lhůta uplynula. S ohledem na tyto okolnosti a na zrušení napadeného rozhodnutí je zjevné, že odpovědnost žalobce za přestupek zanikla ještě před podáním žaloby a v dalším řízení nebude možno žalobce uznat vinným z předmětných přestupků, a to bez ohledu na posouzení dalších žalobních námitek. Přesto se soud alespoň ve stručnosti vyjádří k některým dalším žalobním bodům.

67. Skutečnost, že panu T., resp. jeho právnímu zástupci, bylo umožněno nahlédnout do spisu, soud nepokládá za porušení zákona. Pan T. se v průběhu přestupkového řízení stal jeho účastníkem – poškozeným, byť pouze pokud jde o projednávání náhrady majetkové škody způsobené přestupkem [§ 72 písm. b) zákona o přestupcích], proto měl právo na nahlížení do spisu dle § 38 odst. 1 správního řádu. Navíc i právo jiných osob na nahlížení do spisu dle § 38 odst. 2 správního řádu je třeba interpretovat extenzivně; nahlédnutí do správního spisu za účelem získání podkladů pro uplatnění nároků z náhrady škody pak může založit právní zájem žadatele; i kdyby tedy pan T. v předmětném přestupkovém řízení nevystupoval jako poškozený, bylo by namístě umožnit mu s ohledem na jeho právní zájem na žádost nahlédnout do spisu dle § 38 odst. 2 správního řádu (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2020 č.j. 7 As 350/2019-21).
68. K námitce, že paní B. měla uvést Mgr. M. nepravdivou informaci, že v určitém termínu bude v zahraničí, přitom však v uvedeném termínu byla spatřena pány V. v X, zdejší soud uvádí, že toto tvrzení žalobce nebylo prokázáno. I kdyby však toto tvrzení bylo pravdivé, nevypovídá nic o zákonnosti postupu správního orgánu I. stupně, nýbrž toliko o jednání paní B., proto se soud onou námitkou blíže nezabýval.
69. Námitky žalobce týkající se právní povahy obytné zóny a možnosti pohybu chodců a motorových vozidel v ní shledal soud mimoběžnými s důvody napadeného rozhodnutí – tyto námitky nemají žádný vliv na rozhodnutí o věci, a tudíž se jimi soud blíže nezabýval (srov. podobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2018 č.j. 8 Azs 59/2018-59, publ. pod č. 3776/2018 Sb. NSS). Nešlo totiž o to, zda pány V. (či pan T. se svým vozidlem) mohli stát v obytné zóně, nýbrž o to, že si (mimo jiné) měli stoupnout před vůz pana T. a bránit mu v odjezdu. Takové jednání by za jistých okolností mohlo naplňovat znaky schválnosti, popř. jiného hrubého jednání, a tedy by mohlo (za splnění dalších podmínek) vést k závěru o naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2016, a to bez ohledu na to, zda a za jakých podmínek se mohou chodci či motorová vozidla běžně pohybovat v obytné zóně.
70. K námitkám žalobce o tom, že mu nebyla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním, a nebyla mu poskytnuta informace o tom, kdy bude moci toto své právo realizovat, čímž mělo dojít k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, Městský soud v Praze konstatuje, že v písemných předvoláních k ústním jednáním správní orgán I. stupně žalobce vždy informoval o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí při ústním jednání. Žalobce se pak dobrovolně vzdal možnosti být přítomen dokazování dne 12. 3. 2015. Pokud správní orgán prvního stupně poučí účastníka, že bude mít možnost u ústního jednání uplatnit svá procesní práva, mimo jiné také právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, je toto poučení dostatečné pro zachování práva účastníka řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu, nejsou-li po skončení ústního jednání žádné další podklady do spisu zařazeny. Za této situace není povinností správního orgánu, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

účastníka znova samostatně vyzval k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010 č.j. 5 As 24/2009-65, publ. pod č. 2063/2010 Sb. NSS, ze dne 16. 5. 2012 č.j. 3 As 12/2012-21, ze dne 23. 12. 2013 č.j. 8 As 54/2013-29 či ze dne 12. 11. 2019 č.j. 1 As 322/2018-25). Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalobce avizoval, že se hodlá vyjádřit dle § 36 odst. 3 správního řádu písemně, ani žalobcem odkazované sdělení správního orgánu I. stupně ze dne 5. 1. 2015, že žalobce svoje právo dle § 36 odst. 3 správního řádu bude moci realizovat písemně. Žalobce tak mohl písemně (příp. i ústně) učinit kdykoliv před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně, popř. při ústním jednání dne 12. 3. 2015; svojí absencí při dokazování tohoto dne se ovšem této možnosti vzdal (po skončení tohoto ústního jednání nebyly do spisu zařazeny žádné další podklady pro rozhodnutí; správní orgán I. stupně tedy nepochybil, když přikročil k vydání rozhodnutí ve věci).

71. Žalobce si v průběhu správního řízení jako adresu pro doručování zvolil adresu místa trvalého pobytu (X). To ostatně žalobce potvrdil podpisem protokolů z ústního jednání ze dne 11. 12. 2014, ze dne 21. 11. 2015 a ze dne 11. 3. 2015, kde je tato skutečnost uvedena. Na tuto adresu mu pak byly v průběhu správního řízení úspěšně doručovány písemnosti. Správní orgány tak zcela v souladu s § 19 odst. 4 správního řádu doručovaly písemnosti včetně napadeného rozhodnutí na žalobcem uvedenou adresu pro doručování. Žádné pochybení soud neshledal ani při doručování žalobou napadeného rozhodnutí, které bylo žalobci rovněž doručováno na zvolenou adresu pro doručování dle § 19 odst. 4 správního řádu, a to dne 15. 5. 2015 přímo správním orgánem, který písemnost vyhotovil (§ 19 odst. 1 správního řádu). Jelikož žalobce na této adrese nebyl zastižen (§ 20 odst. 1 správního řádu), byla písemnost uložena, žalobci byla na místě zanechána výzva a uplynutím desetidenní lhůty dne 25. 5. 2015 byla písemnost považována za doručenou dle § 24 odst. 1 správního řádu. Námitky týkající se tvrzených pochybení žalovaného (a oprávněných úředních osob žalovaného) při nahlížení žalobce do spisu dne 1. 6. 2015 (a pozdějších tvrzených pochybení) nejsou pro posouzení věci rozhodné, neboť k těmto událostem došlo až po vydání napadeného rozhodnutí i po nabytí jeho právní moci. Soud se proto těmito námitkami nezabýval (otázkou doručování napadeného rozhodnutí by se soud z týchž důvodů také nezabýval, neboť žaloba byla podána soudu dne 19. 6. 2015, tedy nepochybně v dvouměsíční lhůtě pro podání žaloby; soud se touto otázkou zabýval pouze proto, aby posoudil, kdy nabylo napadené rozhodnutí právní moci a zda nedošlo před nabytím právní moci napadeného rozhodnutí k uplynutí lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek dle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015; jelikož napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 25. 5. 2015, k zániku odpovědnosti za přestupek před nabytím právní moci napadeného rozhodnutí nedošlo).
72. Nelze přitakat ani žalobcově námitce, že správní orgán I. stupně byl věcně nepřislušný k řízení ve věci. V daném případě je nerozhodné, zda a jaké předběžné otázky mají být v řízení posouzeny (i kdyby mělo jít o otázky aplikace zákona o silničním provozu, jak namítal žalobce). Rozhodné je, že předmětné přestupky, které byly žalobci kladeny za vinu, jsou přestupky proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) a proti majetku dle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2016. Věcná příslušnost správního orgánu I. stupně (tj. městské části v hlavním městě Praze) pro projednávání přestupků proti majetku, jakož i přestupků proti občanskému soužití pak plyne z § 53 odst. 1 ve spojení s § 53 odst. 4 písm. a) zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ani tato námitka (a z ní plynoucí námitka nicotnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného) tak není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

73. Žalobce v řízení před soudem navrhl provedení mnoha důkazů. Materiály, jež žalobce navrhl provést jako důkazy, jsou však povětšinou již obsaženy ve správním spise, přičemž platí, že dokazování správním spisem se neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009 č.j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). Provedení těch navrhovaných důkazů, které ve správním spise obsaženy nejsou, by pak nezměnilo ničeho na výsledném rozhodnutí soudu. Z uvedených důvodů soud žalobcem navržené dokazování neprováděl pro nadbytečnost.
74. Vzhledem k tomu, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně ve spojení s žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného byl poškozený M. T. odkázán se svým nárokem na náhradu škody ve výši 4 953 Kč na soud, soud uzavřel, že tato osoba není přímo dotčena vydáním napadeného rozhodnutí, a proto nesplňuje podmínky pro to, aby s ní soud jednal jako s osobou zúčastněnou na řízení dle § 34 odst. 1 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015 č.j. 6 As 262/2014-26 týkající se odlišné situace, kdy poškozené byl přiznán nárok na náhradu škody). Ani případné zrušení napadeného rozhodnutí by tak nemělo vliv na možnost pana T. vymáhat svůj případný nárok po žalobci v občanském soudním řízení. Soud proto této osobě nezaslal výzvu dle § 34 odst. 2 s. ř. s. Z týchž důvodů (tedy že poškozený M. T. byl odkázán se svým nárokem na soud) je bezpředmětná argumentace žalobce o tom, že výše škody nebyla v průběhu přestupkového řízení prokázána. Soud pro úplnost doplňuje, že skutečnost, že nebyla prokázána přesná výše škody, však sama o sobě neznamená, že (čistě teoreticky) nemohlo dojít ke spáchání předmětného přestupku proti majetku. Nadto lze podotknout, že ani zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nic nevypovídá o tom, zda případný nárok pana T. na náhradu škody uplatňovaný cestou občanského soudního řízení je důvodný, nebo nikoliv. Jedná se totiž o jiná řízení, v nichž jsou posuzovány zcela odlišné otázky.

IV.

Závěr a náklady řízení

75. Z výše uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí ve vztahu k žalobci proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise, a to bez jednání dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Současně soud vyslovil, že se věc vrací v tomto rozsahu k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Vzhledem k uplynutí lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek dle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015, žalobce v dalším řízení nebude možno uznat vinným ani sankcionovat za předmětné jednání. Žalovaný proto v dalším řízení zruší rozhodnutí správního orgánu I. stupně v části týkající se žalobce a řízení v této části zastaví dle § 90 odst. 4 správního řádu.
76. Napadené rozhodnutí se týkalo jak žalobce, tak i JUDr. V.; projednávanou žalobu však podal pouze žalobce. Soud proto ve výroku prvním tohoto rozsudku zrušil napadené rozhodnutí toliko ve vztahu k žalobci (srov. obdobně pro řízení o kasační stížnosti rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2010 č.j. 1 Azs 25/2010-206) a věc v tomto rozsahu vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ve výroku druhém tohoto rozsudku pak soud žalobu proti napadenému rozhodnutí odmítl v části týkající se JUDr. V., jelikož ve vztahu k otázce viny a sankce JUDr. V. byla žaloba podána žalobcem jako osobou

k tomu zjevně neoprávněnou dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Žaloba podaná JUDr. V. proti témuž rozhodnutí žalovaného je zdejším soudem projednávána pod sp. zn. 2 A 47/2015.

77. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu. Zaplacený soudní poplatek z žaloby činí 3 000 Kč a z úspěšného návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě 1 000 Kč. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu]. Žalobci náleží náhrada nákladů řízení za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu; žalobci nic nebránilo podat žalobu již s vymezenými žalobními body – proto soud nepovažoval blanketní žalobu a její doplnění za dva úkony právní služby; replika žalobce k vyjádření žalovaného pak nepřinesla pro věc žádnou podstatnou argumentaci, která by již nemohla být obsažena v žalobě, pročez ani toto podání soud nepovažoval za důvodně učiněný úkon právní služby]. K této částce je třeba připočíst 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu. Právní zástupce žalobce je plátcem DPH, soud tak dle § 57 odst. 2 s. ř. s. žalobci dále přiznal i částku odpovídající příslušné sazbě daně ve výši 1 428 Kč. Náhrada nákladů řízení tedy celkem činí částku ve výši 12 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. června 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.